

"Hi ha aus per tot arreu"

Austràlia

Per Steve Nicoll
estebannic74@hotmail.com

Una illa-continent amb una reputació naturalista que no defrauda, on la popularitat de les aus entra en competència amb la dels cangurs i els koales.

Una cosa que compartim la majoria dels qui ens interessam per les aus és el fet de tenir una llista de llocs i països que somiam visitar algun dia. Austràlia és, sense cap dubte, un dels llocs prioritaris a moltes d'aquestes llistes. La seva reputació la precedeix i no defrauda. Hi ha aus per tot arreu.

Austràlia és una illa-continent amb una extensió de quasi 8 milions de km² i uns 20 milions d'habitants, cosa que fa que tengui una densitat de només 2,5 habitants per km², distribuïts sobretot per la costa est, a causa de l'inhòspit desert interior. Gràcies a l'aïllament geogràfic hi ha una quantitat important d'animals endèmics únics al món.

No era la meva primera visita a aquesta terra, encara que la darrera vegada que hi vaig ser només tenia set anys. Curiosament, Austràlia tengué part de culpa en despertar el meu interès per les aus. Molts dels records que en tenc són d'auells acolorits que visitaven el jardí de la meva, llavors, casa a Sydney.

El mes que estàrem allà el dividí-

rem entre Nova Gal·les del Sud i el nord de Queensland i, encara que recorrérem diversos milers de quilòmetres, sobre el mapa només en va ser un tros insignificant. Arrancàrem a Sydney, una ciutat cosmopolita i moderna. Quasi sense sortir del centre, una passejada matinal pels jardins botànics basta per envoltar-se de cactus de cresta groga (*Cacatua galerita*), imponents garces australianes (*Gymnorhina tibicen*) o entretenir-se amb les pallassades de les gracioses i renoueres cotorres arc iris (*Trichoglossus rubritorquis*). Trobarem també alguns "exòtics". Els primers colons britànics trobaven a faltar alguns dels sons del seu camp i s'esforçaren a posar-hi remei: teulader (*Passer domesticus*), estornell (*Sturnus vulgaris*) i mèrlera (*Turdus merula*) són fàcils de veure. Aquest darrer, amb només dos-cents anys de presència a Austràlia, ja té un marcat accent local.

El nostre recorregut ens dugué per la costa sud, passant pel parc nacional Royal, creat el 1879 i que és el més antic del món després del de Morton i la badia de Bateman. Seguírem cap a l'interior fins a les nevades Muntanyes Blaves

(Blue Mountains), que prenen el seu nom de la boirina blavosa que crea l'oli que es desprèn dels eucaliptus i que de vegades els envolta. Por últim, vàrem recórrer la urbanitzada costa nord fins al Hunter Valley, una zona famosa per les seves vinyes i amb paisatges variats.

Els parcs nacionals són excel·lents, molts són enormes i tots molt ben equipats, ben conservats i senyalitzats. Boscos d'eucaliptus (*Eucalyptus sp.*) i *Ficus sp.* són la norma general pel que fa a la vegetació. Observam els petits passadorins australians superbs (*Malurus cyaneus*), semblants a un passadorí europeu vestit de carnaval amb plomatge blau i vermell metàl·lic; sorolloses cactus negres de coa groga (*Calyptorhynchus funereus*); *acanthizes* (Acanthizidae), més o menys equivalents als nostres ferrerics i igual d'inquiets; l'au nacional d'Austràlia, l'ocell lira superb (*Menura novaehollandiae*), més fàcil d'escoltar que d'observar; i els menjamel campaners (*Manorina melanophrys*), remarcables pels seus reclams en grup, capaços d'omplir el bosc de petites campanades que semblen provenir de totes parts a la vegada.

És fàcil acostar-se a moltes aus australianes, fins i tot amb la mà

Una de les famílies d'aus més observables per la seva omnipresència a tot Austràlia i gran variació d'espècies són els menjamel (*Meliphagidae*). El seu nom en anglès, Honeyeater, fa referència a la atracció que senten per les flors i el nèctar (i per qualsevol peça de fruita que duguís).

Alguns boscos s'intercalen amb grans extensions de camp obert per a la pastura i els cultius, que recorden molt el nord d'Europa. Són la residència de moltes aus nadiues que s'hi han adaptat, com el papagai australià (*Alisterus scapularis*), diamants del gènere *Estrildidae*, la cactus de cap rosat (*Eolophus roseicapillus*) i la cotorra de Pennant (*Platyercus elegans*).

La segona meitat del viatge començà a Cairns, al nord de Queensland, ciutat seu de la Gran Barrera de Corall, que es prolonga al llarg de 2600 quilòmetres

La sensació, en ser a prop d'un casuari, era la d'estar en presència d'un dinosaure al més pur estil *velociraptor*

Només el 2 per cent dels visitants dels boscos tropicals de Queensland tenen la sort d'haver tingut un encontre amb el casuari (*Casuarus casuarus*) en el seu hàbitat natural. El nostre encontre amb l'animal terrestre "més perillós d'Austràlia" i l'ocell "més perillós del món" va ocórrer als voltants de la casa d'uns ornitòlegs, al mig del bosc tropical. El casuari femella, que és considerablement més gran que el mascle, es va passejar a prop de nosaltres, ignorant-nos, mentre de lluny escoltàvem consells com "no li mireu els ulls" i "no féu moviments bruscs", uns consells valents en mirar el tros d'ocell davant de nosaltres, de 70 Kg. i tot múscul. Pel que sembla, té la reputació de tenir, de vegades, molt males puges, sobretot els mascles, que són els encarregats de cuidar dels polls. Per defensar-se, van armats amb un ganivet esmolat a cada pota, l'ungla del dit més extern. La sensació, en ser a prop d'aquesta au, era la d'estar en presència d'un dinosaure al més pur estil *velociraptor*. Una experiència inoblidable.

Potser el que més crida l'atenció d'Austràlia és la seva extensió, amb horitzons i carreteres inacabables. És fàcil acostar-se a moltes aus australianes, fins i tot amb la mà, fregant el ridícul de vegades i, possiblement, com a conseqüència de com n'és de recent la colonització humana. En resum, Austràlia és un paradís i destinació essencial per als amants de la naturalesa. •